

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца Веселин Мрдак,
- пуномоћници оштећених Наташа Кандић и Славица Јовановић,
- сви оптужени,
- и браниоци адвокати Јасмина Живић, Бранкица Мајкић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Зорко Борис који ће на данашњем претресу мењати адвоката Ђорђа Калањ, Гордана Живановић, Слободан Живковић, Бранислава Фурјановић, адвокат Шошкић Радослав.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Могу ли нешто да кажем? Ја морам у 10,30 часова да идем па ће ме мењати колега Борис.

Адвокат Бранислава Фурјановић изјављује да ће у 10,30 часова напустити судницу и да ће је мењати адвокат Зорко Борис.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 44 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

**ИСПИТИВАЊЕ СВЕДОКА
СВЕДОК ЈОСИП БАЛИЋ**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Балићу.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете пошто ће потрајати.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Добро, за почетак ћу стајати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од оца?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Марина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Марина. Шта сте по занимању?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Обућарски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом у?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Владимира Назора 53.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: 1968. година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам прочитати овде сва лица која су оптужена пред овим судом, па ћете рећи суду да ли сте евентуално у сродству или у завади са некима од њих: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радислав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николајидис.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни у сродству, ни у завади?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Балићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против ових четрнаест лица која сам Вам мало пре прочитала, предмет оптужења су дешавања у Ловасу 1991. године октобар – новембар, напад на Ловас, затим противзаконита затварања становништва, убијања цивилног становништва, дискриминација цивилног становништва и минско поље. Рећи ћете суду све што је Вама познато у вези тих дешавања, у вези напада, у вези страдалих људи, предмет оптужења је шездесетдевет страдалих цивила хрватске националности, па ћете испричати све што је Вама познато у вези тих дешавања, где сте Ви били почев од напада од октобра па надаље. Изволите. Хоћете сад да седнете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Повуците само тај микрофон да Вам буде, е тако, да се јасније чује. Изволите.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Од самог почетка напада или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све, све што знате у ових, што је предмет оптужбе.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, према сјећању напад је почео 10. ујутру, прво је било бомбардирања, мислим минобацачких граната и тога, и онда су кренули од правца Опатовца су улазили у село и редом су ишли по улицама и пуцали и по кућама и онда су празнили куће, многе људе су на крају, након што су прошли цијело село отерали у центар села у задругу где је имало машински парк и тамо су раздвојили мушкарце од жена. Ја сам за време напада био две куће од мене у подруму и када су дошли до те куће онда су нас, нормално било је пуцања у зрак, и онда су питали «има ли кога», онда смо се ми јавили да има и онда смо изашли ван и одвјели су нас горе у центар где су нас раздвојили и онда су жене старије и дјецу послали кући, а ми смо остали тамо смо тих дана морали ићи радити оно што нам се каже. Рецимо папир по селу је ишо, ја сам ишо један дан, мислим да је то био други дан у питању, значи то је био ваљда 11., ово што су који су

убијени били, оно које су затекли на улици или које су убили већ гдје у кући или већ гдје, смо морали ићи купити, товарити у трактор и на гробље смо одвезли и тамо смо их у једну, била је ископана једна рупа, канал, гдје смо их стављали и затрпавали са земљом. Тако је било пар дана, иначе морали смо носити око руку бјеле крпе или неки као знак распознавања да се знало да смо ми Хрвати и то је једно пар дана трајало онда смо један дан након што смо радили рекли су нам да морамо остати јер иначе, нормално био је и полицијски сат кад се смјело кретати по селу, један дан су нам рекли да морамо остати то је било 17.-ог увечер, 10.-ог, ради наше сигурности или нешто тако су, оправдање да ако ништа не буде се у току ноћи догодило да буде мир да не буде пуцњаве ни ништа да ће нас пустити кући. Међутим, нормално да је, цијелу ноћ су они по сјелу ишли и које куда околу села пуцали, то је било стално пуцњаве као да неко неког напада и онда ујутру кад је свануло прије него што се кренуло на минско поље неки од оних којих су тамо, нас који смо тамо сједили на тим клупама у том машинском парку било је чини ми се три реда онако поредано, нас је било неких шездесетак, седамдесет, су долази од горе људи који су их одводили на испитивање, чуло се јаукање, тукли су их и након тога је дошло наређење да се мора ићи на то минско поље. Ја нисам ишао на минско поље, мене су издвојили, али сам морао ићи код мене у улици, тај човек станује, показати где он станује да их одведем, дошао је Петроније, рекао је да морам ићи с њима, дошла су друга двојица с којима сам ја сјео у «Фићу» и онда смо отишли до тог човјека. Тамо је већ, онда су дошла још двојица са аутом другим и они су тамо тукли тог човјека, то је Јосип Рендулић отац од Адама Рендулића директора задруге, њега су тамо тукли и нас су исто тукли и након што су га ударали кундаком и већ чим су стигли, одвјели су га иза зграде, значи остраг гдје имају ове просторије свињци и то, и тамо се чуло пуцањ, њега су онда тамо убили. Након тога су мене вратили назад у ту задругу гдје је тај машински парк и наредили да морам отићи тамо гдје је купатило, гдје је то, то је тамо било све крваво јер су кажем неке људе одводили тамо на испитивање и тукли и док сам ја то брисао и све, дошао је један са минског поља, мислим да је Никола, тако два метра висине отприлике, доста јак човјек и онда ме он тукао шипком неком металном и репетирао, извадио је пиштољ репетирао, упериио у мене и ја сам мислио да је већ готово да ће ме убити, међутим не знам из којег разлога се

предомислио и отишао је и тамо сам кажем пар дана провео. Након тога су ме послали кући и после сам морао долазити свако јутро радити, јављати се и ићи, ишли смо по селу јер су они рекли, носили ствари, разно-разне ствари из разних кућа, товарили, не знам, дрва и већ тога, јер то је била јесен људи су се припремили за зиму. То је тако трајало ту зиму до једно другог – трећег мјесеца и након тога су, једно мјесец – два су биле те постројбе баш добровољачке, након тога је остала само та полиција која је била тамо оформљена, а резервисти југословенске војске они су тако долазили, сваки мјесец су се мијењали, так то је трајало кажем до прољећа, након тога су отишли остала је само полиција која је била у селу. Ја сам био у Ловасу до трећег мјесеца 1993., а тада је било оно, у првом мјесецу је, после тога више није било мислим тако масовно да су водили људе, да су их тукли или нешто, него појединачно. Рецимо код мене две куће иза су, једно јутро су нађене мртве мама и кћер у подруму су убијене, наводно да је неко рекао као да оне имају марака, да имају пуно новаца, мислим да су, они су имали пуно кукуруза па да су окрунили, да су продали то јел, тако да су као добили пуно новаца и да је то разлог зашто су њих двије убијене и након тога сам ја отишао у управу тамо да, полицију да кажем да желим изаћи, да више не могу остати ту, да нема сврхе, јер могло се и мени догодити да ће и мене неко доћи у току ноћи да убије. Отприлике то би било нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли знате овде неке од наших оптужених, евентуално о некој њиховој улози у овим дешавањима? Да ли знате оптуженог Љубана Деветака, да ли сте га виђали или евентуално чули?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Њега сам видио тек након пада, након окупације Ловаса, јел колко сам ја чуо, колко ми је познато да је живио у Осијеку прије него. Он је родом Ловашћанин али да је живио у Осијеку, тако да сам њега тек након тога видио. Кажем то када сам издвојен са минског поља да идем показати где станује тај човјек, Петроније је дошао и он ми је рекао да је Љубан или не знам неко од тих ловаских Срба да су они, они су знали да ја станујем у тој улици тако да су ме они послали да идем показати где је кућа тог човјека, а ове остале сам, и Крњајића и Девчића њих сам познавао, они су живели у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то Љубан Деветак, ко је то? Шта је у том периоду он био тамо?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Он је био, како би рекли, он је себе називао да је он војвода, да је он газда села, да он одлучује о судбини Хрвата у селу, значи ако се неко из неког разлога некад у прошлости замјерио њему или неком његовом тај онда је био на листи за убијање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали неке контакте са њим да сте нешто разговарали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, са њим особно нисам имао никаквог контакта, увијек је, наравно он је имао људе којима је издавао наредбе и који су долазили или код мене или већ код кога где је требало кога ићи, водити на испитивање и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам та сазнања која причате везано за Љубана Деветака, јесте ли то чули?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Ово мислите за овога што сам ишо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то да се представљао као војвода, да је био главни?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то сам чуо из прича, јел то је сами, ови који су добровољци били они су сами рекли да, рецимо они су сами рекли био је један који нас је често пратио кад смо то ишли, морали купити, носити ствари из кућа Коста, то је један човјек 170 цм отприлике и мало старији својих 42 године, он ми је рекао у очи за све Хрвате који су у Ловасу убијени и за које је наређено да су то све биле дјела и одлуке ових Срба из Ловаса, јел кажем не могу ја знати да си ти Хрват и да те убијем, мени ако неко каже да те убијем ја ћу те сад ту у секунди каже убит, а ако нико не каже ја ти нећу, каже, длаку скинути с главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а кад Коста то Вама каже да ли он персонализује којих Срба из Ловаса?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, никад није именовано за било кога да каже, не знам, треба убит овог или оног, он је само рекао то да Срби из Ловаса ти који су одлучивали о нечијој судбини, ког треба убити, кога ће се пустити, кога мало стиснути, испитивати, тући, каже ми смо самовољно дошли, ми ту никога не знамо и како нам кажу ми смо то тако, ако треба некога убити, ако треба претући или истјерати из села рецимо и Срби из Ловаса они су ти који су правили спискове кад, ког треба протјерати из села, рецимо за Божић 1991. је исто одведена једна група Хрвата, има у опћини доле један подруму гдје су тамо их држали и водили на испитивање, мучење, тукли их и неки од њих су чак били и убијени тако да кажем све се своди на то да су Срби из Ловаса ти

који су одлучивали о томе кога ће убити, кога ће пустити. Било је, то кажем за Божић и у трећем, четвртом мјесецу задње организирано аутобуси који су Хрвати из Ловаса возили, не знам куд су већ ишли преко Босне, одакле су сви за Хрватску. После тога је било појединачно излагање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли знате Милана Девчића и имате ли нека, било непосредна или посредна сазнања о његовој улози у овим догађајима?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па знам, знам Милана Девчића, али неких конкретних сазнања, кажем никада то није било да је сад он дошо или он или Крњајић или било ко од њих да је дошо и да је реко не знам убићемо тог и тог Хрвата, него све је то ишло преко посредника, преко ових добровољаца који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао неку функцију у то време?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па он је исто као и Крњајић, они су били блиски сарадници Љубану Деветаку и они су практички њих тројица отприлике, можда још ко од њих ти који су доносили одлуке кога ће се протјерати, кога убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам та сазнања да су они ти који су доносили одлуке кога ће се протерати, убити?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то отприлике су нека моја размишљања јер у бити је било да они су се највише и показивали, они су ти који су и пред сам тај рат и пред све то били више агресивни, радикални, чисто за ту велику Србију, за то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате Милана Радојчића, имате ли нека било непосредна или посредна сазнања о улози тог човека у овим догађајима?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па знам га, да, кажем конкретно немам, нису они, кажем, никада долазили и казали ја сам тај и тај, ја сам за то, него је једноставно све ишло посредним путем, имали су људе који су обављали за њих послове које је требало, а иначе сами су говорили да су они неки шефови, да су они газде, да они одлучују о судбинама људи и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су то говорили?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, говорили су и онима које су, на пример, код којих су долазили, код мене нису конкретно долазили да су ме малтретирали, да су ме тукли они, него су вероватно код неких ишли, од неких људи сам после чуо да су код њих долазили да су им рекли, не знам, да ће убити њих или неког од њихове фамилије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Жељка Крњајића, да ли га знате, имате ли нека сазнања о његовим активностима у том периоду?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, знам Жељка Крњајића, он је прије рата радио у Борову, сад мислим да је у кудељари или негде, ја мислим да је радио у Борову, а он ме је тако, онако није баш директно говорио, није говорио не знам да мене треба убити или нешто али је баш видело се да је он један од тих главних и по понашању, не по ријечима, више дјелом онако да је он главни, да одлучује, један од оних који су главни ко ће се протјерати и ком шта треба направити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте нека од ових лица видели оног дана кад је био напад или евентуално чули везано за напад да су они ту учествовали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, њих сам све касније, можда не тај први дан, него све сам их касније виђо тамо, долазили су тамо док су нас држали у задруги то гдје смо били у том машинском парку тих пар дана, а и овако сам их виђо по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онога дана кад је био напад да ли је неко од ових лица био?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Код мене у улици није нико од њих био, бар се ја не сјећам, али су у неким улицама. Они су ишли с оног другог краја, рецимо Крњајић је с другог краја села, има кућу и Девчић исто, тако да, вјеројатно да је нетко од њих био јел за сваки крај, за сваки дио села је неко од њих ишао и водио док је био тај напад и кад су улазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је тога дана кад је био напад Ловас био брањено село?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко учествовао организовано у одбрани?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, није Ловас био брањено село јер прије тога је у два – три наврата су ишли из Ловаса њих двојетроје не знам неки представници који су ишли у Товарник, након што је Товарник окупиран, након што је пао, на преговоре и било је захтјева од стране да се преда оружје, а шта, било је нешто, колко сам ја упознат, нешто тих ловачких пушака и тако нешто можда који калашњиков али то је све предано, али није био брањен, нити је било било какве војске, било кога у селу, није Ловас био брањен ни у ком погледу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тога дана 10.10. кад је био напад Ви видите неке, кажете неко долази ту код Вас, можете ли да кажете ко је то, да ли су то мештани, да ли су то неки непознати војници?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, углавном су били, не знам, нешто ваљда ЈНА резервисти и ови добровољци, они су ти који су дошли код мене у улицу и који су нас истјерали, који су нам наредили да изађемо из подрума и који су нас и водили у центар села тамо у тај машински парк.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког од тих људи знали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, не, нисам никог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су за Вас све били непознати?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Непознати људи да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, пошто сте поменули да сте учествовали у скупљању тих лешева.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је тог дана скупљано лешева, односно не тог дана, него тог дана кад сте Ви то скупљали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па тај дан кад смо ми седам или осам да је било. Нас је седморица-осморица који смо тај дан ишли купити по селу и кажем кад смо их донјели, довели трактором до гробља и кад смо их стављали у ту рупу која је била ископана у тај канал, онда су нам говорили ти који су нас пратили да, морали смо рукама, голим рукама, имали смо можда једну лопату или двије, а нас је било седморица или осморица и онда смо голим рукама онако гурали земљу на њих и рекли су нам да пазимо шта радимо, да се не окрећемо да не би који од нас завршио у тој рупачи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли ми рећи по чијем налогу ви идете да скупљате те лешеве?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем они су нас, ми смо тамо били у том парку машинском, а по налогу вјероватно, не могу ја рећи директно да је, али вјероватно да је од Љубана Деветака или Крњајића, тих који су били заповједници, који су били главни након што су ушли у село, након окупације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вама лично то каже?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Нама, па нама, после ти који су били добровољци они су нас водили да идемо купити те људе, они су дошли и покупили нас тамо који смо били и онда смо ишли скупљати те људе који су били убијени тај први дан. Кажем они како су улазили у село ког су затекли неког на улици, већина њих

су убијени или на улици тај први дан 10.10. или су убијени у свом дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли ми рећи, кажете неких седам лешева сте скупили, где сте те лешеве скупили и да ли се сећате који су то људи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, тих седмеро или осморица то смо по цијелом селу, нисам упамтио ко је, једино се сјећам једног човјека, зато што је специфичан и он је био месар, тако човјек својих имао је 150 кила био је јак и њега се сјећам, знам да смо нас, сви који смо тамо били да смо га с двије-три деке умотали јер је он то два-три дана оно како је лежао већ се укочио и било је тешко га дигнути, једва смо га успјели нас седморица дигнути на приколицу, Паво Ђаковић његово име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте затицали те лешеве, где конкретно?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па конкретно, па кажем по цијелом селу, ја се сад не сјећам точно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то по целом селу је мало широко, да ли у дворишту, да ли на улици, да ли у кући?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У дворишту углавном, углавном по двориштима, један дан прије тога кад су ишли, ја нисам био у тој групи у којој су ишли купити мртве, ти су били први дан који су по улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се разумемо мало јасније, јесте ли Ви били у тој групи која је одлазила по тим кућама и двориштима и скупљала или сте само били да одете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, одлазили смо, ишли смо, ови који су нас водили ти добровољци они су ваљда имали списак знали су где је ко убијен и тамо смо онда ишли по тим кућама, сад у ову улицу, сад у ону и тако да смо их скупљали и стављали на приколицу и возили за гробље. Кажем дан прије тога када су исто купили мртве онда је било оних који су убијени по улици, било је и њих неколико који су и на улици убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког дана то Ви идете да скупљате те мртве, орјентационо у односу на напад?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, други – трећи дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сећате неког имена и презимена неког од тих које сте скупљали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем једино се сјећам имена тога Паво Ђаковић, то је тај месар што је био. Ових осталих се не сјећам имена, ни у којим кућама је био леш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли приметили на том Паву Ђаковићу неке трагове од оружја?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да. У њега је био рафал, тешко је сада рећи точно колко је метака испуцано, али види се да је рафално покошен и један метак је чини ми се био вјероватно из пиштоља јел док је у чело био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате у којој је то улици било, односно где је тај човек, кажете то је било у његовом дворишту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, у његовом, па он има кућу код нас крај Ватрогасног дома, то је близу цркве, недалеко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате назив улице?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Улица је, сада је Стјепана Радића, а како је онда било не сјећам се како је прије рата се звала улица, Стјепана Радића 2.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кажете да сте то, учествовали сте с тим трактором у одвожењу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, и први и други дан са трактором скупљао сам, ја први дан нисам ишо купит, него други дан кад се скупљало, а то је било прије него што су, прије него што је било то минско поље и онда кажем након два-три дана су нас тај дан кад смо радили или већ шта је ко моро радити, онда су нас задржали преко ноћи и онда сутрадан негде око подне отприлике 11-12 сати се кренуло на то минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин су та тела сахрањена?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па на тај начин да смо их ми практички спуштали из приколице у тај канал који је био ископан и кажем, не знам јел смо имали једну или двије лопате, сви остали смо ручно морали земљу гурати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сем вас који сте то радили, ко је ту још био присутан? Да ли је био неко присутан од ваших мештана које знате или евентуално?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па сви су били мјештани, сви су били мјештани и Хрвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Учествовали у томе?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У скупљању, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких наоружаних лица која су ту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, била је пратња, било је, не знам двојица, тројица, колко их је било, то су све били ти добровољци

који су с нама ишли, јел они су нас водили где ћемо товарити те мртве убијене и ишли с нама до гробља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та оружана пратња за вас били неки непознати, неки војници?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Непознати да, кажем то су све били ти добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се даље дешава, кажете био напад и сад помињете ишли сте радити, ко то вама даје налог да идете да радите и шта сте то радили?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ја сам између осталог, кажем ишо, било је, не знам нас пар који смо ишли радити с трактором и још двоје-троје где смо ишли, кажем, по налогу опет кажем тих ловаских Срба који су знали где ко живи, шта ко има у кући и с нама су ишли ти добровољци су нас пратили, неко од њих, један или двојица и ми смо то морали товарити, да ли је то кауч, да ли је то веш машина или нешто тако и возити код њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете «по налогу опет тих ловаских Срба».

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни кад ти ловаски Срби дају те налоге или?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, не. Никада ми, бар ја нисам никада био присутан за било који налог, да ли треба неке нешто из куће узети или да ли некога треба одвести, једино што сам ишо, кажем код оног човјека одвести гдје станује, али опет нико није директно дошо било ко од тих ловаских Срба директно па преда мном да је реко, не знам том добровољцу, овај ће те одвести тамо и тамо, јел то је све ишло кажем преко њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте то Ви, кажете идете у радове, је ли то било свакодневна нека обавеза, на који начин ти добровољци, шта, долазе вам кући, па вас воде у радове или?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да. Не, не, ми смо морали од куће долазити тамо, у ствари првих пар дана сам и био задржан тамо па су нас онда директно из тог где су нас држали водили на те послове, а онда након што су ме пустили кући онда сам морао свако јутро долазити и јављати се, евентуално да би неко дошо по мене од тих добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај рад, кажете учествујете у тамо неком раду, да ли је то нешто било плаћено, да ли?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то било свакодневна обавеза?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Свакодневно, да, да, свакодневно, нормално кад је почињало осам сати – девет, преко ноћи, не знам од пет сати поподне па до ујутру је био полицијски сат није се смјело никуда кретат, морало се бити у кући и сад ако неко дође код тебе да те води на испитивање или нешто мораш ићи, а ако не дође чекаш ујутру и идеш тамо се јављаш за радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ви који сте ишли радити, да ли је то било мешовито и Срби и Хрвати или само Хрвати?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, само Хрвати, само Хрвати су морали ићи радити, поготово где је требало ићи по кућама купити ствари и тако. Било је и неке групе су ишле које су кад је требало ишле су брати не знам кукуруз, неки су морали ићи товарити јел доста је било по кућама, људи су се бавили пољопривредом имали су свиња, онда неки су ишли после товарили те свиње, онда се то возило куд се већ возило, сваки Хрват радно способан је морао ићи радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли та оружана пратња која је са вама ишла у те радове, да ли су то били неки Вама познати људи, мештани или неки добровољци или неки трећи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, колико се ја сјећам никада бар ја тамо гдје сам ишао радити, није ишо нико од мјештана, ловаских Срба, углавном су ишли ти мени непознати људи који су дошли са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у вези, помињали сте неке беле траке на рукама, ко вама даје тај налог да ставите белу траку?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ти људи који су долазили, рецимо кад је тај, кад су нас и то водили, кажем пошто су нас пустили кући морали смо, свака је кућа морала гдје су Хрвати живели, морали су ставити неку крпу или нешто бјеле боје за капију затакнути или за врата тако да се зна да је то хрватска кућа, а ми смо сами морали имати, ја сам рецимо имо једну бјелу крпу око руке окомотану и тако смо се и кретали по селу и кући ишли, на тај начин смо били обиљежени так да смо ми Хрвати да не би случајно неко од тих добровољаца ако вас сретне негде на улици па види да немате траку мисли да сте Србин, ако сте имали ту траку и по томе је он знао да је Хрват и ако му је била воља мого вас је истући или чак и убит ако треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли су куће мештана Срба биле такође обележене белим тракама?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, колико ја знам не, колико ја знам не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, из тог периода да ли знате да су неки људи затварани негде у неким објектима, да ли сте Ви имали приступ тим објектима или уколико нисте одакле Вам сазнања, ово што сад тврдите кажете да?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, јер је кажем једно вријеме тих првих пар дана смо били затворени у том машинском парку, била је једна просторија гдје је вјероватно прије тога задруга имала своје канцеларије и које шта, ту смо били задржавани пар дана, након тога чак смо једном приликом нешто смо морали ићи тамо где је и сада опћина, тамо је било постављено неколко кревета, то сам и видио и ту су неки од њих који су накнадно тако су долазили по њих ради испитивања, које су одвели, њих су тамо једно вријеме држали. Неки од њих који су тамо и били затворени, у тој баш гдје је канцеларија од тајништа сада, неки од њих су и после тога били и убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, кажете првих пар дана сте били у просторима задруге ту затворени.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на који начин сте то били затворени и да ли знате ко вас је то затворио, да ли сте неког од мештана видели ту да је он ту нешто одлучивао о вашем затварању или евентуално од неких других наоружаних лица?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, били смо затворени, кажем, у тој просторији имали смо оружану стражу и ту смо сједели, једино смо из ње, њу смо једино напуштали када је требало ићи нешто радити или не знам, после након дан-два смо одлазили на ручак, јел тако добијали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у ком простору сте ту били затворени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то је тако просторија, рецимо овај дио као овако, то је так нека просторија била, ту је било две-три клупе и на тим клупама смо сједили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на она прва два дана у задрузи, не мислим на овај догађај пре?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то кажем то у задрузи где смо били затворени то је тако била мала просторија где смо сједили исто такођер на неким клупама и једино смо одатле одлазили кад је требало ићи нешто радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објасните ми то где тачно, то је простор, кажете, механичка радиона?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, то је простор, то је кажем била некаква канцеларија од задруге, у том простору смо били затворени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко вас је ту затворио?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па кажем опет вјероватно по налогу Љубана Деветака или неког од тих који су били вође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви неког видели у том простору, да ли сте видели Љубана Деветака?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, Љубана Деветака нисам видео, он је био вјероватно само у команди, он није долазио ту међу нас, нити ишта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте неког другог од мештана из Ловаса видели у том простору, не мислим ту где сте ви затворени него ту кад сте затварани?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, па кроз прозор се могло видјети по дворишту, па виђо сам неке од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте конкретно видели, да ли се сећате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па мислим да сам виђо да је пролазио и Милан Девчић и да је Крњајић долазио, пролазећи само кроз двориште, сад шта је радио, ко им је шта говорио то не знам, али да су тамо пролазили кроз то двориште сам их видео, колко сам смио, јер ми у принципу нисмо смјели никуда гледати, морали смо гледати пред себе тако да ако сам случајно који пут крадом погледао да видим ко пролази кроз двориште али иначе нисте смјели около гледати нити превише међусобно комуницирати, морали смо шутити цијело вријеме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то вас било ту затворено, имате ли у сећању?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па тачан број не знам, колко је могло у тој просторији стати двадесетак, тридесетак људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи који вас ту значи одводе у те канцеларије затварају и тако даље.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: То су све били ти добровољци мени непознати људи, они су долази код нас. Опет кажем моја је претпоставка по налогу тих људи Деветака или Крњајића или Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли док сте били затворени у том простору, да ли је неко од тих људи малтретиран, тучен, одвођен негде, враћан, имате ли то у сећању?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, то у том машинском парку у тој просторији баш се не сјећам да ли је, можда више вербално да је био провоциран али нико није одвођен, одвођени су колико се сјећам, кажем на тај дан кад је било минско поље онда су то јутро њих неколицина одвођени на испитивање у просторију гдје је кухиња била од задруге, тамо су их испитивали и тукли и онда су људи одведени на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када, како и на који начин сте Ви пуштени из тог простора?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, сад дан који је био не сјећам се, углавном знам да сам кренио као и сви остали доље да једем и пришо ми је, не сјећам се точно, мислим да је био један од ловаских Срба, мислим да је био Радован Тепавац и реко да можемо ићи кући и онда сам ја отишао кући и после тога сам морао долазити свако јутро јавити се за радити и најчешће је, кажем, тај Коста ишо с нама и пратња још њих двојица-тројица који су ишли гдје смо ми нас неколицина ишли товарити те ствари и већ шта је требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и то траје све до оног дана када вам је наложено да се окупљате тамо негде.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тог дана ко, како и на који начин вама налаже да се ту негде скупљате испред задруге, као што сте рекли?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем, обично је кажем, у пет сати је почињао полицијски сат и рекли су нам да нећемо ићи кући него да сви морамо остати, да ћемо остати у том машинском парку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам је то рекао? То кад ми кажете «рекли су нам», ко, ко?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Рекли су нам, ти који су нас, рецимо мени је конкретно рекао ови који су нас били у пратњи гдје смо радили, значи ти добровољци мени непознати људи, тако су нас све скупили и тамо у тај машински парк затворили, јер нико није директно дошо од ловаских Срба па да је реко ти, ти, ви морате остати, него су сви, они су вјероватно дошли касније ујутру и тамо били неко од њих, не могу рећи точно ко али неко је од њих био присутан и тамо кад су ови заједно са тим добровољцима испитивани били, тучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, је ли вам речено тад због чега се ви ту скупљате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ја се сад точно не сјећам разлога али нешто је вјероватно било можда измишљено или неки повод, вјероватно као повод је кажем могао бити и то што су рецимо рекли да ту ноћ кад су нас и задржали да ће нас пустити кући ако ништа не буде наводно као да се спрема напад од тамо хрватских снага или нешто, е сад, то вам је најверојатније по неком мом мишљењу само ето да нам се нешто каже, јел то је таква ситуација била да једино горе са неба да је неко напао, то је било далеко нигде ни близу није било никаквих хрватских снага, ни ништа, није било теорије да вас ико нападне ни на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, на који начин ви улазите у тај простор где је та, кажете скупили сте се ту испред задруге, рекосте и неку бројку колико је било мештана, на који начин улазите у тај простор, да ли вас је ту неко уводио, претресао?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, нису били никакви претреси, него једноставно кад је се приближавало вријеме како је ко долазио с којег посла тако су нас уводили унутра ти добровољци водили унутра и по клупама редом редали, сједали смо редом, попуњавали те клупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих, кажете, добровољаца који су вас ту уводили кад сте улазили у задругу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па броја тих људи се не сјећам, ја знам да је са мном, тамо гдје сам ја ишао радити је био један, а колко их је укупно било не знам, њих је па сад, бројка четири-пет људи који су се смењивали на стражи у току ноћи, евентуално можда који више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми какву су униформу имали ти које Ви означаваате као добровољце, је ли то била различита униформа или?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па углавном различита, углавном су то биле различите, нису то биле као рецимо као када су долазили резервисти, они су имали јел Југословенске армије, они су имали своје, они су сви били исти, међутим ови добровољци они су сви били различито обучени, можда да су била двојица-тројица иста, то су биле неке маскирне униформе више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете кад су долазили резервисти Југословенске народне армије, да ли Ви тих дана виђате резервисте или евентуално?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па тих дана, тих првих дана баш и не, њих се толко није виђало него они су касније већ једно мјесец – два

дана колко су били ти добровољци у селу, након што су они напустили село е онда је то преузела полиција тадашња која је била постављена и ти резервисти Југословенске народне армије који су били, онда их је више било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад први пут виђате те резервисте?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кад сте ту уведени у тај простор и кажете на неким клупама седите поређани, да ли је те ноћи неко тучен, малтретиран, на било који начин злостављан од вас који ту седите?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па јесте, углавном знали су ићи тако, нормално сад коментари, било је разноразних коментара, приговора, сад точно шта је коме речено не знам, углавном су знали тако ићи и онда с неким пендреком или нечим по леђима су вас знали ударити или некога за врат или већ како га, није нико тучен оно у смислу да је, него ту и тамо у пролазу би га закачили с неким пендреком или с нечим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи који то раде.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, који су нас чували.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који су то?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не. Опет понављам, ти људи који су нас ту ноћ чували то су опет кажем били ти добровољци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Вас непознати?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: За мене непознати, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта се дешава у јутарњим часовима?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ујутру кажем, ујутру су неки од људи одвођени у ту кухињу задружну и тамо су тучени, малтретирани. Кажем опет долазили су ти добровољци, неко од њих је долазио одводио га горе и тамо су они испитивани, тучени, само смо ми који смо тамо сједили чули јауке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви на било који начин тучени, малтретирани, издвојени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Ту ноћ нисам, добио сам можда један или два ударца по леђима, али кажем мене су издвојили да одведем те добровољце, двојицу, који су самном ишли да покажем кућу од Јосипа Рендулића, а ови остали су одведени на минско поље и након тога, након што смо тамо били, након што су и нас, биле су и двије жене тамо, та старица која је живјела са Јосипом Рендулићем и још једна жена тамо из сусједства, нас су так исто

тукли, док су њега још и кундаком и већ како су стигли и након што су њега убили ја сам враћен назад у задругу и тамо сам требао ићи то где је било као купатило, купаона, то је све било од крви јер и тамо су неке водили и тукли, па сам ја то требао опрати и тада се појавио, кажем, тај запамтио сам да је име Никола и да је реко да је из Земуна и он ме је туко, кажем, с неком металном шипком и с чим је стигао, чак је кажем, на крају и извадио пиштољ и репетиро и уперо у мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало се вратите уназад, овај тренутак кад Вама, кажете прилазе ти неки добровољци и на који начин они Вама кажу где то да их водите, ког кога, по чијем налогу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, нису они мени рекли по чијем налогу, него су ми рекли, кажем Петроније ме је издвојио, а пре тој двојци, те двојице се не сјећам ни како се зову и онда само ме је упозорио да пазим шта радим, да морам точно одвести у кућу да не би одвео у неку погрешну кућу јер да ћу онда бити убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај Петроније, ко је то? Како изгледа тај човек?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не могу Вам описати јер не сјећам се више лика, знам да је, мислим да је реко да је из Панчева или тако некако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви њега виђали претходних дана па знате да се зове Петроније или кад то сазнајете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па и виђао сам га, а и сам је рекао да је он Петроније и да је, не знам, мислим да је реко чак да је, не знам, негде био на неком одслужењу казне неке или нешто, па да се онда након тога прикључио добровољцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви то с њим комуницирали, разговарали раније пре тог догађаја или како?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, па то је он чисто само овако, јер он је знао ићи једном или два пута кад смо тако ишли нешто скупљати па је и он био у пратњи и онда је он нама, не директно мени се обратио него свима нама који смо тамо били, тако да нам не би нешто случајно пало на памет да нешто криво направимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, поменули сте у вези тога да је Љубан или неко то наложио, одакле Вама то сазнање везано за то да је Љубан или неко од Срба наложио то да Ви идете да покажете кућу Јосипа Рендулића?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па директно ми није, кажем Петроније или ови што су ме водили, нису ми они директно рекли да је то Љубан или Крњајић или неко од њих да су они то рекли али по неком мом размишљању, претпоставци, то су могли неко од њих, јер кажем опет као враћам се на то шта ми је Коста реко, ти људи добровољци који су дошли они нису никога познавали ту и они нису могли рећи «е води нас код тог и тога», кад нису знали, значи неко им је ко познаје те људе Хрвате из села могао рећи одведи га тамо и тамо, не можете код некога ићи ако га не познате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То је значи Ваша претпоставка, немате тачна сазнања ко је том Петронију?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, кажем опет, ништа, ја бар немам таквих сазнања да је ико икоме дошо директно, да је дошо мени или било коме неко од ловаских Срба па да је реко «е ти мораш одвести тамо, показати тог и тог» или да ми је директно реко убићемо тог и тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, значи Ви сад са њима одлазите и доводите до куће Јосипа Рендулића?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Тог човека, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се ту дешава?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, након што смо ми ушли унутра за који минут још су дошла двојица и онда су они тукли Јосипа Рендулића и нас троје, онако успут као што би рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога то «нас»? Јосипа Рендулића и кога још, кажете «нас»?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, жену од Јосипа Рендулића, мислим да се Ева звала и Ружу Јонак, она је једно двије-три куће становала испред њих, она се тамо затекла кад сам ја дошо с тим добровољцима, тако да су онда нас ставили поред, нешто као љетна кухиња је била и нас су тамо за тај зид троје поредали, а њега су пред том кухињом тукли и нас су спорадично долазили онако, кад је неко од њих узео себи времена па до нас, тако да ми не би само стојали, него да и нас туку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је тај Јосип Рендулић евентуално спомињао неког мештанина, да се позивао на неког, тражио неку помоћ?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па само је, кажем то је био старији човек, само је нормално након тих свих батина јауко али да га је некога,

да се позивао на било кога од ловаских Срба колко се ја сјећам није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом помињао «Мој син је пријатељ са Љубаном Деветаком»?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, по мом мишљењу то је и разлог зашто је он тучен и зашто је убијен, највећи разлог је био зато што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само мало, то по Вашем мишљењу то је нешто друго, да ли је том приликом Јосип Рендулић позивао се на Љубана Деветака кад су га они тукли?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, није се позивао на Љубана Деветака јер кажем он је тако прошо како је прошо зато што је његов син био директор задруге, а не знам из којег разлога је он био трн у оку тим ловаским Србима, вјероватно зато што је можда био директор задруге па да се замјерио неком или нешто па се онда преко, јер стално су га, док су га ови тукли питали «гдје ти је син, гдје ти је син», а он је реко да не зна гдје је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је том приликом био неко присутан од мештана Ловашчана?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да. Био је један тада још је био малолетан, имао је ваљда шеснаест-седамнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли ко је то?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мига су га звали, само мало, не могу се сад сјетити презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми поред тог Миге, за кога кажете мештанин Ловашчанин, малолетан, да ли је ових других људи колико их је још било, који су тукли и који су то људи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па било је, двојица су самном ишла која су мене возила «Фићом» кажем, и још двојица су дошла са Мигом, ту четворицу нисам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то наоружани људи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, сви су они били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате коме су они припадали, који су то?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ти људи су припадали, ја не знам, мислим да је то била ваљда ова «Душан силни», ја мислим да су то биле тако паравојне постројба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и шта се ту даље десило, кажете тукли су вас све троје, шта се десило?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па након, кажем након што су Рендулића убили, ја сам враћен назад у машински парк гдје сам кажем требао то купатило опрати од те крви и тог свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли да се сетите где су га, како и на који начин убили?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, одвели су га, у дворишту су га кажем пред том љетном кухињом тукли, а одвели су га остраг у стражње просторије, знам да је то једна велика капија, иза су одвели, још се мало чуло да су га тукли, након тога се чула два, мислим да су била два или три појединачна пуцња и онда су се вратили и нас, мене вратили, а ове жене су остале тамо, шта су с њима радили не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте учествовали у скупљању још неких лешева?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, само тај дан сам ја учествовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан и тих седам?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у овим догађањима неко Ваш страдао, од Ваше родбине?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, од моје ближе, најближе родбине није нико, страдао је један рођак Лука Балић, то ми је неки братић, он је исто био ту ноћ тамо сједио с нама и он је био вођен горе на то испитивање прије него што се ишло на минско поље и тамо је претучен и на минском пољу је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тог Вашег рођака Луку Балића, кажете на минском пољу је убијен, овамо је у простору задруге претучен, да ли Ви знате где је он страдао, да ли на минском пољу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: На минском пољу, на минском пољу је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин то знате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, то сам чуо од оних који су тамо били на минском пољу, јер тамо један број је био рањен, а један број је тамо и убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то чули да је и Лука Балић био међу људима који су били на минском пољу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, на минском пољу су, кажем, не знам да ли је још неко осим мене био издвојен кад се ишло на минско поље али био је тамо сједио цијелу ноћ као и ја и тучен је то јутро и ишо је на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам од кога сте чули, да ли можете да се сетите од кога сте чули да је и Лука Балић био тамо, је ли Вам то неко од ових преживелих причао?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, да, неко из сусједства ми је рекао, не могу се сјетити ко, али неко од тих који су били преживели и који су након тога свега ишли и те мртве покупити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за неке друге људе, да ли евентуално су неки Ваши рођаци или да ли имате сазнања како је, овде имамо шездесетдевет жртава ако изузмемо ове са минског поља, да ли имате неких непосредних или посредних сазнања како су ови Ваши мештани страдали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, већина, кажем неки су страдали на минском пољу, један дио је убијен први дан или на минском пољу или тада први дан на окупацији. Било је још њих неколицина који су убијени овако појединачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате неких непосредних, сем за овога Јосипа Рендулића, још за некога да сте евентуално били присутни?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте за некога чули ко је евентуално гледао неко убиство или одводио неког да то уради као што је и с Вама било?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не сјећам се да имам таквих сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми пошто је исто презиме Балић, Марин и Катарина Балић, да ли су то Ваши неки рођаци?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нису, нису, али да, знам их. Да, и за њих сам чуо, они су исто убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте за овај период, помињете да сте нешто били у простору тамо где је месна заједница видели неке кревете, шта се ту налазило у том простору?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем ту су били, неколико њих су ту били затворени и испитивани, вођени у другу просторију на испитивање и ту су била рецимо два брата која су након тога, они су убијени прије него, један дан прије минског поља су они убијени, та два брата. Они су исто ту ноћ тамо сједили с нама али они нису ишли на минско поље него су они одведени, они су одведени тамо у ту просторију опћинску где су ти кревети били, њих је тамо било неколицина који су тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та два брата која спомињете како се они зову?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Један је Дарко, а други је, чини ми се, није Јосип, овај млађи је Дарко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту где су они, кажете помињете та два брата и још неки људи су ту затворени, да ли сте још неке људе мештане знали који су ту били затворени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, њих сам двојицу само успио онако крајичком ока примјетити, а ове остале нисам видио ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете рећи у ком су то простору они били затворени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то је кажем простор гдје је сада рецимо тако једна канцеларија од тајнице просторија, из те просторије се улази код начелника рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада у том простору и у тој канцеларији, да ли Ви знате ко је то држао тај затвор, ко је те људе ту затварао?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, опет кажем то може, то су опет нека моја размишљања, може бити само они који су организирали све то, значи неког од, да је водио неко од тих Срба ловаских, да је то водио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели неког ту и којим поводом сте Ви били у том простору тада?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, никог од њих нисам видио јер ми само дошли нешто смо требали узети или одњети из тог простора гдје је била опћина, тако да сам оно у пролазу, нисмо ни ишли унутра гдје су ове држали, ми смо само у пролазу, у пролазу само примјетио ту двојицу браће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је у то време у Ловасу постојала Територијална одбрана, да ли је постојала милиција, да ли евентуално Ви о томе нешто знате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, колико ја знам није постојала, ништа није било организирано, није било никакве полиције, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, да ли су постојали неки униформисани мештани Срби који су имали униформе, који су имали оружје, а које сте Ви виђали у селу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, већина њих су након што су ушли у село, а који нису били међу онима који су улазили у село они су се онда сви добили униформе али ове резерве, Југословенске армије резервне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме су ти људи припадали, да ли Ви знате којим формацијама они припадају?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли виђали неке у милицијским униформама, а Ваше мештане?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, касније, касније је Крњајић био у полицијским униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тих првих дана да ли сте виђали у милицијским униформама некога?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, тих првих дана, колко се ја сјећам, да нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још неких сазнања у вези овога, свих ових дешавања што сматрате за важно да истакнете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, ништа, једино да је овај, тог дечка што сам споменуо, да је био Миодраг Новаковић, име и презиме, а ова два брата су Дарко и Жељко Павлић што су убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има неких питања чланови већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ви сте били затворени у тој задрузи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Јесте Ви чули, или Вас је било ко информисао или сте некако посредно чули ко је управљао тим затвором? Да ли су то били ти добровољци који ту улазе или неко други?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нисам чуо. Они су само, ти добровољци су само чували стражу, они су нас чували, а ко је управљао затвором не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ко је могао да одлучи да се Ви пустите одатле или да још неко нови дође? Јесте чули од њих то?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нисам чуо од њих, то је могао одлучити само неко, значи или Деветак или Крњајић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А Ви немате неко сазнање?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, ја само знам да када сам, то је једно јутро или подне кад смо ишли јест, да је Радован Тепавац ми пришао и рекао да идем кући, а ко је њему рекао да ми каже не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је било посета ту, обзиром да ту боравите?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли се неко обраћао од родбине да дође, па да пита некога ?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нико се није усуђивао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нико није ни долазио?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не. Јер нико практички од, жене, дјеца ко је имао сви су морали бити у кућама нико се није смио кретати.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ми смо овде чули од неких сведока да је био неко ту шеф полиције, да сад прелазим на друго питање, да ли сте Ви чули да се прича да је био неко шеф полиције, нека личност? Ви кажете тад није било, Ви нисте то ни чули или сте чули можда?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, мислите је ли неко долазио питати за своје?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, да је постојао шеф полиције ту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па постојао, сигурно да је постојао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, Ви не знате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Али ја не знам ко је био шеф полиције.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А од тих добровољаца осим Косте, Николе, Петронија, ни једно име друго?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па не знам, мислим да сам неког, мислим да је Саша, да су га сајџија звали или тако некако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То су та имена која Ви?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То јутро напад на Ловас и кад се напад завршио и кад су вас сместили у то двориште задруге, да ли можете орјентационо проценити колико је било тих, што Ви кажете нападача, који су ушли у Ловас и сместили вас тамо?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па тешко је то процјенити, нас које смо тамо, које су нас чували је било можда неких десетак, да ли који више или мање, али колики је укупан број не знам, то не могу процјенити јер нисам имо те могућности да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од тог дана па надаље рецимо до минског поља, можете ли, пошто сте се кретали ипак ишли на те послове,

радове, проценити колико је било тих добровољаца који су ушли у Ловас?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па добровољаца не знам, по некој мојој можда процјени њих је било, шта ја знам, двадесетак можда, да ли двоје – троје више или мање, њих није било пуно, јер они су у бити били ти који су чували нас и водили које куда, гдје је требало шта радити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су они били обучени ко како, у разним униформама.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када Ви први пут видите у селу, да улазе ту у село, како Ви кажете резервисти који су били једнообразно обучени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислите на ове што су били у маскирним униформама?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па Ви сте рекли резервисти у маскирним униформама.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, па ја сам њих први пут видио, неке од њих кад су нас довели горе тамо, у ствари оне који су нас пратили горе до центра и тамо у том машинском парку први дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хоћете ми рећи дан, дан који је отприлике?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то је било тај дан 10.10. први пут сам их и видио онда неке од њих. Они који су нас пратили горе у центар и тамо неке од њих који су били, јер они су кажем ишли по селу, по дјеловима села и неко с њима, с некима су ишли и од тих ловаских Срба. Једино колко се сјећам и колко сам после чуо да једино код нас у нашу улицу у наш крај није био, мислим да ни један од ловаских Срба није био, а у овим другим улицама и крајевима је увијек био бар по један Србин из Ловаса који је ишо тамо, водио их по тим улицама.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То јутро 17. на 18. октобар, да ли сте у ту у кругу тог дворишта, те задруге где сте били, како сте то описали, видели и ако јесте колики број тих униформисаних лица, ових што сте, како Ви кажете резервиста?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, па колики број је био не знам, али видио сам их да, јер кажем они су се смјењивали тијеком ноћи на стражи чувајући нас, по некој мојој процјени било их је четири-пет можда евентуално шест који су нас ту ноћ чували и они су се мијењали, сад колико често су се мијењали не знам али и ујутро

сам их виђао јер неки од њих су ишли пратити ове, водити на минско поље.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да су то јутро поједини од вас који сте били у том дворишту вођени тамо у неку просторију мучени, тучени, Ви сте чули јауке, да ли се можете поименично сетити некога од Ваших суграђана који су вођени горе на то испитивање?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, као што сам већ и споменуо Лука Балић, био је мислим и, не могу се сјетити имена, овај један што је био Бођанац, он је био председник, он и није стигао, колко сам чуо до минског поља него је негдје како се спушта из села има двије – три кривине прије него што сте спусти и ту негдје је и убијен јер од батина се није мога више кретат, а било је мало јачи човјек, тако да су њега убили тамо путем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ту били Лукетић Антон, Ђука и Петар?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кризманић Алојзије и Ђуро?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јесу, јесу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Андрија Девчић, Стипе Долачки?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да. Да је Долачки и овај Лукетић Антон да су чак горе вођени на то испитивање и да су их тукли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Марко Дамњановић, Фрањо Панџо?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Иван Видић?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Стјепан Лукетић?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Као сведок оштећени у овом поступку је саслушан Адам Рендулић, син убијеног Јосипа Рендулића.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јосипа Рендулића да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Према његовом сведочењу, његова сазнања о месту времена и начин погибије односно убиства његовог оца потичу од Вас.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да сте му Ви испричали како се све то одиграло. На основу данашњег Вашег исказа произилазило би да се у једном делу његово и Ваше сведочење не подудара и то у делу где је он рекао, а Ви сте му причали, да је Вас Љубан Деветак питао је ли познајете Јосипа Рендулића и да Вам је он наредио да групу људи у по двоје кола одведете до његове куће,

да сте Ви то урадили, догађа се то мучење које сте и како сте описали и у једном тренутку да се овај покушао пожалити тим који су га млатели позивајући се на Љубана Деветака и да су му они псовком одговорили да сад то, отприлике ајде да цитирамо, «Па јебо те Деветак, он нас је и послао», страна 18. тог транскрипта, то је исказ Јосипа Рендулића као сведока саслушаног на овом претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адама Рендулића.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Адама, пардон, извињавам се.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, ово што се тиче Деветака могуће да, не сјећам се сад више шта сам ја Адаму причо, јер то је мене прије неколико година питао, могуће да је али опет једино да је Петроније мене одвео до Деветака па да ме је Деветак питао али ово се не сјећам да је он пито, да се обратио њима да тражи помоћ од Деветака, тог се не сјећам да сам ја то рекао, а да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Господине Балићу, рекли сте да у време напада на Ловас да сте били у подруму.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли можете временски да определите када сте били, када сте изашли из подрума и са ким сте били?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па временски овако, чини ми се да је ујутро негдје око пола осам почео напад и онда смо једно вријеме боравили у кући и што се више чула пуцњава та рафална, онда смо се склонили кажем двије куће иза, гдје су имали подруму, склонили смо се у подрум. Било нас је опет нека процјена негди око десетак особа али ко је сад био, били су, била је та жена чија је кућа старија и нас неколицина из околних кућа.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли сте Ви у то време или чланови Ваше породице имали некакво оружје и да ли је од Вас тражено да предате оружје?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нисам имао никакво оружје, а да ли је тражено, па вјероватно да је, не сјећам се сада.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Рекли сте када сте били затворени непосредно пред дешавање на минском пољу, да су Вам рекли да морате ту остати ради Ваше сигурности и ако не буде пуцано да ће Вас пустити, то сте данас изјавили.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А онда су они ишли око села и пуцали, то сте рекли, на кога сте мислили када сте рекли «они»?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па на те добровољце.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Па ако сте Ви били затворени све време у том простору, одакле Вама сазнања да су само добровољци пуцали? Могао је то бити и неко други.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па могао је, али тешко да је неко могло бит, да је било неке хрватске војске или неки људи.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: То су Ваше претпоставке о чему говорите?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Више пута сте данас помињући Љубана Деветака рекли да је конкретно «нису Вам директно рекли да је Љубан наложио да покажете кућу Јосипа Балића, то је моја претпоставка» тако сте рекли.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Рендулића.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: За затварање људи рекли сте «да је вероватно наложио Љубан Деветак», за скупљање убијених «вероватно Љубан Деветак», ако сам Вас ја разумела добро све се то односи, односно све су то Ваше претпоставке, Ви немате непосредних сазнања о томе, да ли можете да наведете било коју ситуацију, а да сте Ви били присутни да је нешто урађено или рађено по налогу Љубана Деветака?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не знам, једино кажем ово што је и тужилац поменуо, могуће је, али кажем то је прошло пуно година.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А и те ситуације се не сећате сад?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, не сјећам се точно, то је прошло осамнаест година, да се точно не сјећам, могуће да је Љубан изашао па је рекао Петронију да ме доведе, да ме препозна или нешто, па да је онда преда мном рекао да одведем код овог.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Али не можете сигурно то да тврдите?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не могу сигурно тврдити, то је пуно година прошло тако да.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала. Немам више питања.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан, ја сам адвокат Бранкица Мајкић, бранилац Милана Девчића. Најпре бих Вас питала кога познајете још од ловаских Срба, осим ових које Вам је судија данас набројала, који су ушли 10. октобра у Ловас?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, послуже, кажем које сам видио у униформи, видио сам ту браћу Тепавац, Радована и Зорана, али ја не знам да ли су они, вјеројатно да јесу јер нису били у селу прије

него што је био напад и прије него што је село окупирано, да су били Радован и Зоран Тепавац, мислим да је и Обрад Тепавац.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Познајете Воркапиће можда неке?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Воркапић Милан, не могу се сад сјетити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Грковића?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Грковић Милан мислим да он није био међу онима који су ушли, да је он био у Ловасу и након пада Ловаса да је након тога су јел већина њих били униформисани, били обучени.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ово питање је због тога што сте данас говорили да на пример један од добровољаца Коста када Вас је пратио, када Вас је водио на рад како сте објаснили, да Вам је појаснио да су за сва убиства одговорни Срби из Ловаса, како они кажу тако ће они урадити.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Па ја Вас питам, кад кажете «Срби из Ловаса» мислите само на ову четворицу коју Вам је судија набројала или и на ове које сте сад поменули?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па и на неке од њих, конкретно на које, то Вам не могу рећи, ја не знам ко је од њих за кога рекао да га треба убити.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, сад бих Вас само кратко питала везано за напад на место, с обзиром да сте споменули да је претходило, значи уласку бомбардирање, односно минобацачке гранате, па ако можете само да појасните колико је то трајало и ако се сећате колико је граната било, оно што сте Ви чули, што су Ваша сазнања?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не, мислим да то није дуго трајало, то је, па не знам, нека моја процјена пола сат – сат та минобацачка, знам да је пар кућа од моје да је пало и да је кућа оштећена, стражњи дио куће, једна жена у тој кући је била рањена у ногу од гелера и да је она била и одвежена у Шид, мислим у Шид у болницу да јој се та рана санира.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Следеће питање је у вези са Вашим затварањем прва три дана је ли тако, ако сам Вас добро разумела, кад сте били у канцеларији?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па неколико дана.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само ми реците, та просторија се налази на спрату или?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: На спрату, да, на спрату.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Лица која су Вас чувала, Вама непозната, како сте објаснили.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли су они били испред те просторије или заједно са вама?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не сјећам се точно, мислим да су били испред, повремено би улазили, кажем преко ноћи мало, прошли између тих клупа некога по леђима ударе са кундаком или већ с нечим.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ово Вас питам из разлога зато што сте објаснили да нисте смели никуд да гледате већ само пред себе?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, преко дана, да, преко дана би неко био увијек унутри, а ноћу су вани углавном колко се ја сјећам били.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако можете онда само да појасните одговор, значи неко је од припадника те оружане страже увек био са вама у тој канцеларији?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, колко се ја сјећам преко дана.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, само бих Вас питала ако Вам је нешто познато о формирању Кризног штаба у Ловасу, да ми кажете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, није.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро, хвала Вам пуно. Немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Адвокат Игор Олујић, бранилац Милана Радојчића. Господине Балићу, ја ћу само пар питања да Вам поставим. Да ли познајете Фрању Жадња?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Фрањо Жадањ?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, познајем.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли познајете Владу Сомборца?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Познајем.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Шта су они по националности?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Хрвати.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Хрвати. Да ли су они у овом периоду који обухвата оптужница носили беле траке?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам, не сјећам се, јер ја их нисам ни виђао.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Нисте их виђали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Можете ли ми рећи на којим српским кућама сте видели да нема белих трака?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па не знам, јер ја мислим да није било ни на једној зато је и било на хрватским кућама да се зна која је хрватска кућа, а која је српска.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То да, али које сте Ви видели, како сте то закључили, за коју кућу? Је ли има поред Вас нека српска кућа у Вашем комшилуку?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не. Има по селу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесте ли видели неку српску кућу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, виђао јесам кад сам ишао радити, зависи гдје сам ишао и шта радити, али нисам обраћао пажњу баш точно да ли има или не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Је ли то из приче знате да српске куће нису имале или како знате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па кажем претпостављам да је то било начин да се може одретити тако да ови који.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Је ли претпостављате да куће српске нису имале беле траке или сте видели неку српску кућу да није имала белу траку на дворишту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па сад не могу се сјетити да ли сам баш неку конкретно видио, али.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А откуд знате онда да није имала?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислим да није имала, то је само мишљење.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Па јесте видели или нисте видели?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем, не могу сто посто тврдити али прилично сам сигуран да сам и видио неку јел вероватно пролазио сам барем покрај нечије куће или од Девчића или не знам од Радојчића, крај неке куће сам сигурно прошо, сад то је пуно година прошло не могу се ја баш сјетити сваког детаља.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Реците ми, да ли знате, пошто сте боравили, рекли сте да сте боравили у Ловасу до 1993. године.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, до трећег мјесеца.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли су у село Ловас долазили Срби из Западне Славоније?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јесу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате зашто су они долазили у село Ловас?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не знате зашто нису остајали у својим кућама?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам, нисам толко комуницирао с њима и нису ми рекли.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли знате када су они почели долазити? Отприлике наравно.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Отприлике, па то је вјероватно било негдје прољеће или већ љето 1992.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: 1992. године?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Господине Балићу, ако сам Вас добро разумео, Ви сте данас рекли да знате да је Крњајић био блиски сарадник Деветака и да је био један од главних. Можете ли да нам кажете о каквој се тој пре свега сарадњи ради и на шта се то конкретно односи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не разумијем шта хоћете с тим да питате.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па ево да Вам поновим, ја сам врло јасно Вас питао, на Вашу тврдњу да је Жељко Крњајић сарађивао са Деветаком.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Питам Вас, да нам објасните о каквој се то сарадњи ради ако Вам је то познато и на шта се то конкретно односи? Дајте неке податке везано за ту сарадњу за коју тврдите да је постојала између њих двојице, јесте сада разумели?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, али ја Вам не могу дати никакве конкретне доказе јер их немам, не знам, ја нисам, само претпостављам да су њих двојица блиско сарађивали јер ипак су они били једни од оних који су водили село.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, да, али овде се не суди знате на претпостављањима него на чињеницама и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Извињавам се, али мислим. Друго што сам хтео да Вас питам, на шта сте Ви опет мислили кад сте рекли да је Жељко Крњајић један од главних, ако имате ту неко објашњење ја Вас молим да нам га дате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: На шта сам мислио?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, на то да је он кажем, оно што сам и до сада рекао да је он један од оних који су, опет ја немам доказа, није мени никада Крњајић нити Љубан, било ко од њих рекао да су они ти који одређују кога ће се протјерати, ко ће бити убијен или већ то, али по неким мојим размишљањима да је то тако било, јер неко је то морао одређивати, кажем није мого нико доћи са стране из Београда или било одакле и рећи овога ћемо протјерати, овога нећемо, овог ћемо убити, овај је добар, овај није, јер ипак то су могли само неко ко је водио то, а знало се да је Љубан Деветак главни у селу.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: А да је Крњајић његов блиски сурадник.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да, следеће питање је господине Балићу, да ли је Вама можда познато, пошто сте се данас изјашњавали да је у некој каснијој фази ових дешавања у Ловасу, неке активности предузимао и Крњајић, па да ли Вам је познато да је он другог дана од ових догађања, тј. 11.10.1991. године био рањен у Товарнику, а да је затим био на лечењу у болници у Сремској Митровици и на рехабилитацији медицинској итд., да ли Вам је, поново Вас питам, позната та чињеница?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Није.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Код те чињенице, ако то имате у виду, да ли се нешто мења у Вашој досадашњој изјави која, да не сад квалификујем је или не?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не знам, на конкретно шта, шта би требало се промјенити.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Па мало пре сам рекао да сте Ви изнели данас једну тврдњу да је Жељко Крњајић запажен тамо, да је пролазио кроз не знам ни ја двориште тога затвора, јел то било у каснијој фази ових дешавања, ако сам добро разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја сам га разумела да је то било онај први дан кад су затворени, је ли тако?

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али негде, нешто је рекао касније је Жељко тако, па сам због тога предочио ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршите питање.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али ако не зна, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог периода да ли сте и када виђали Жељка Крњајића?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Из тих првих дана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, тих првих дана не знам, чини ми се да можда и нисам, не знам, виђо сам га касније, е сад колико касније, да ли је то било десет дана или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, почев од 10. па надаље да ли сте га?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Можда сам га први дан видио или нешто, не знам, не знам. Нисам ја реко да је баш то стриктно други или трећи, видио га јесам али сад који дан не могу се сад сјетити.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Управо зато господине Балићу не бих хтео даље да Вас задржавам, да задржавам и ово веће и све нас, али сам управо зато предочио ову чињеницу да је он био рањен, па ако је то, а то мислим да је у списима постоје ти докази, онда је просто немогуће да сте га запазили касније, али добро. Ето немам више, судија, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Идемо даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала Вама господине Балићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље да ли има неко питања, оптужени? Само угасите микрофон, адвокат Вукотић, молим Вас.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни, кажите ми да ли имате надимак?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па имао сам, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Какав?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Пекмезар.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Кажите ми, да ли је у Ловасу пре напада овог 10., значи конкретног датума 10.октобра било српског живља и ако Вам је познато колико?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Било је, да, а тачан број не знам, било је негде.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не питам за тачан број, него отприлике онако, да ли можете да процените?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, седам-осам посто отприлике до десет.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На ваше ово укупно број сто, двеста, триста људи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, ту негдје можда двеста, триста.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли је било неких миграција српског становништва пре него што се десио овај напад на Ловас? Да ли су људи одлазили из села конкретно да ли Вам је то познато?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Конкретно не знам да ли су одлазили жене и дјеца али било је ових који су учествовали у нападу на Ловас, они су отишли прије.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е па ко је то отишао пре и колико њих?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам, не знам колко је њих отишло, јер ја сам углавном боравио кући и улици ди сам ишо по селу да видим ко је у селу ко није.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, ово Вас управо питам због тога што сте.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јер претпостављам да су отишли ови који су учествовали, који су били када су ушли у село.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, а да ли можете да ми кажете колико је Срба било онда у моменту кад је село нападнуто?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Колико је било?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам, не знам точан број, не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не знате тачно да кажете?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На основу чега тврдите да су само Хрвати ишли на овај добровољни рад, а не и Срби?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На какав рад?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На рад по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте добровољан рад, он уопште није причао да је добровољан рад.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, на рад по селу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислите да су само Хрвати ишли, а да Срби нису ишли?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, то сте Ви казали.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, па, то сам ја реко, то је и кажем моје мишљење, мислим да Срби нису ишли барем не радити те послове које смо ми ишли радити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А колико је било Срба то Вас питам?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У затвору?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не, у селу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У селу, па не знам, кажем Вам да не знам точан број.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Кажите ми, да ли познајете и да ли Вам је рођака Бранка Балић? Да ли сте у неком сродству?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Познајем је, али није ми рођака, она је кћер од тог покојног Паве Ђаковић којег сам ја товарио кад је био убијен.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, имате само исто презиме, нисте у сродству?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, она је удана у Товарник.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Будите љубазни кажите ми, јесте ли је током ових дана боравка у Ловасу после ових оружаних сукоба виђали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Бранку?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јесте.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не сјећам се, можда али не могу тврдити да јесам јер не сјећам се.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље, ко има питања?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан, ја сам Љубан Деветак.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Добар дан.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молио бих сведока да се изјасни, овај, обзиром да је учествовао у сахрањивању погинулих да ли је приметио или знао ко је копао тај ров о ком је он говорио где су покојници сахрањивани?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нисам учествовао у копању, а не знам ни ко је копао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си можда чуо да је то обављао војни багер?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, нисам чуо, нисам никада никог питао и немам сазнања ко је копао, само да сам ја тај дан учествовао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, углавном је био ископан?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, био је ископан, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, јел се може констатовати да је сахрањивање почето 12. евентуално 11.10. 1991. поподне?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Термина се, да ли је до подне или поподне.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Гледајући од напада.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, 11., вјеројатно 11. или 12. тако некако.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не питам за овог покојног Ђаковића него ради осталих јер знам у вреће он није могао оне војничке да стане, јесте имали вреће где сте мртве стављали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се, мислим да нисмо. Знам да смо њега у пар дека замотали да можемо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Њега нисте ни могли обзиром на крупноћу човека.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Тежину, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Стас и све остало.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, њега смо једва успели дигнути и ставити у приколицу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, у односу на кућу од Бачић тета Анице, где је твоја кућа?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Крај Павличић, крај Марина Балић с једне стране, а Варда је с друге стране, близу Павличић овога Антуна што је радио у млину, друга од његове куће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: То је значи преко пута Амбринца отприлике?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, Амбринац је пуно даље, Амбринац је на мојој страни али је пуно даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А, опрости, твој отац је био преко пута Амбринца, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, мој отац је био ту кажем на броју 53, то је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, значи ипак си горе на брду према гробљу, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, на брду.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е, па бих те молио јел си запазио, јел си запамтио куће почев од куће Стипе Балића до куће покојног Славка Штрангаревића да су биле запаљене?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Чуо јесам и примјетио сам после тога да је, да се видило да је биле запаљене.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли сте тим шором пролазили кад сте ишли возили људе на гробље?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се, да ли смо тим или с оном другом страном, не сјећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то запаљене, причамо о првом дану или?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: О првом дану ја мислим да је то било или је то касније горело.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, ја хоћу да питам да ли зна човек кад су запаљене?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је кућа од покојног Рендулић Јосипа била запаљена кад сте довели ове, што сте данас рекли код њега у кућу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Ја мислим да није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи из тога произилази да је била после запаљена. То је оно, госпођо судија, што ја инсистирам да је у време Крагујевачке јединице су куће запаљене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Недалеко од твоје куће је и кућа покојног Боже овога Видића, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли имаш сазнање кад је погинуо и на који начин итд.?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Када, сад се датума не сјећам али мислим да је, па не знам, убијен, али када и на који начин не сјећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли после минских поља?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па ја мислим да је прије, не знам, нећу сто посто тврдити, али не сјећам се тог детаља.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, излишно је питање ако се не сјећаш се када је. Да ли се сећаш да он није сахрањиван у заједничку гробницу него у индивидуалну костурницу породичну?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се тога, јер ја њега, мислим да он није био кад смо купили, тако да не сјећам се гдје је сахрањен.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питао бих сведока, 17., значи тог 17. кад сте притворени и затворени у механичарску ту зграду, да ли се тога дана, то је било предвече, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си видео мене да сам долазио ту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се да сам Вас виђо да сте тамо долазили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ме се сећаш.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Евентуално да сте сутра ујутру били тамо па да сте ми Ви издвојили па Петронију рекли да одведем тамо код Јоје, али то опет кажем то је било давно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Чекај, чекај мало, је ли те издвојио Петроније или ја?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па Петроније ме је издвојио али не знам да ли ме одвео до Вас, па да сте ми Ви рекли да идем код Јоје или тог се баш не сјећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јел се сећате ко је седио крај Вас на клупи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не баш.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел сведок Мујић, знате Мујића?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Знам, знам, не знам да ли је он сједио, могуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Он је у својој изјави децидирано рекао на питање чак судије да је седио поред, да сте Ви седели поред њега.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Могуће, могуће.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да у једном моменту, да Вам је прилазио Петроније и да се он чак уплашио да иде да Вас туче, а реците ми пре тога, пре него што поставим питање, да ли сте имали Ви ланчић мало скупоценији око врата?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па имао сам ланчић али мислим да није био баш тако јако скупоцен, просјечан ланчић.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Је ли било још нешто од вредности код Вас?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, само ланчић, колко се сјећам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Сведок Мујић наглашава да је, овај, му олакшало кад је Петроније откинио ланчић са Вашег врата и узео Вас под руку и извео на улицу, значи мене, на жалост тужиоца, нисте могли видети у тим приликама.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем, зато сам и испричао да нисам сигуран да ли сам Вас видио или нисам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер сам приметио да је тужилац разочаран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сад реците да ли је Петроније ишао са Вама до те куће?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, Петроније ме је само извео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је остао?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: А други су ме одвели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да, неки непознати други су, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми молим те, да ли се сећаш ти да си тог јутра 18. видио Милана Миљковића да улази у своју канцеларију горе код кухиње?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се тог.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си тог јутра видио, јеси ли познавао Римара Мирослава инжињера?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли њега видио?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да је улазио тамо?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се, могуће, али нећу рећи сто посто да је.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У оно време он је био много корпулентнији од Вас, је ли тако?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, знам, знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Вишљи и дебљи.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, али не могу сад сто посто тврдити ни да је улазио ни да није.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А јел се сећате у том дворишту задружном где сте били на тим клупама, овај, има велика и мала капија, је ли тако, јел се сећате тога?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад се уђе на малу капију, између велике и мале иза тог ступца има нека кућица, је ли тако, портирска?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте ли икога видели то јутро у тој кућици?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Да ли се Ви уопште сећате да ли сте икада, икада у времену, мислим на 1991. искључиво, са мном разговарали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: 1991. мислим да нисам, али нећу сто посто тврдити.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јесте Ви знали, или знате сада да у том делу према гробљу где Ви живите, имате кућу, да ја тамо имам родбине?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Сестру знам, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кога?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Од Амбринца Мира, јел Вам није сестра она?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, она је сестра моје жене, значи шогори смо нас двојица.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: А жене, добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јесте ме пре 1991. виђали у ауту кад пролазим горе?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се да сам Вас виђао прије.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ви мене уопште не познајете од раније?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, ја сам Вас тек за Вас чуо, мислим да сам Вас онда и видио тек.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам стално мислио да сте Ви син овога горе Пекмезара што је био, крај Анице Бачић кућу имао, то Вам је стриц вероватно?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Паво, мислите Балић?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па неки, није баш рођени стриц.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Зато је и грешка, значи нас двојица се у ствари и нисмо имали част никада да упознамо до данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тако или није?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем не сјећам се да ли смо након пада Ловаса видјели или не, то, али прије 1991. се не сјећам да смо се икада видјели.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја колико сам разумео из досадашње изјаве данас, овај, Ваше да сте Ви у ствари радили на овоме, овај, Црвеном крсту који је после формиран?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па углавном да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, и Ви сте скупљали из кућа, одакле су већ људи отишли, односно протерани, да то назовемо правим именом, ствари и преносили у друге куће и формирали тамо?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Или у школу, и у школу смо носили.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И у школу итд, значи учествовали сте у сређивању школе за почетак рада?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па углавном само за ово што смо носили ствари, а за сређивање школе за почетак рада не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Ево видите како је, добро је да сте данас дошли, свакоме реците слободно да дође ништа му се неће догодити, вероватно ћете Адама разочарати, као што сте и неке овде разочарали, хвала Вам стварно на искрености и немам шта друго да кажем. Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли даље неко од оптужених питања? Изволите, ако нико нема од оптужених, пуномоћници оштећених.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте нешто након напада сутрадан, то вече или сутрадан присуствовали неком састанку који је одржан, састанку на који су позвани мештани и који је одржан у кино дворани?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислим да јесам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли се сећате да се тада мештанима обратио оптужени Љубан Деветак?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Неко се јесте обратио, могуће да је и он, али кажем не сјећам се ко је.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Како је та особа била обучена, да ли се сећате?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не сјећам се, не сјећам се. Неко нам се је обратио и јесмо тамо били, али могуће да је Љубан Деветак, нећу рећи ни да је, ни да није, али стварно се не сјећам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А шта је била порука те особе која се обратила?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Шта је била порука?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Шта сте Ви од тога разумели шта је та особа рекла?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па не сјећам се сад више тога.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Кажите да ли сте ствари које сте саскупљали по кућама, сакупљали и из хрватских и из српских кућа или само из?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Само из хрватских.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Из хрватских. Какве су те ствари биле?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па разне, од не знам, од бијеле технике до намјештаја, углавном све оно што је било боље вредније, новије.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А где сте те ствари односили?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па неке, углавном најчешће и највише тога смо носили у школу гдје је било, по учионицама се сортирало и онда даље куд је то ишло.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли знате шта је било са тим стварима касније?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, сигурно да је то подјељено, да ли је неко узео од ових ловаских Срба или накнадно после да је подељито можда овима који су доселили, јел то тамо у школи није остало, то је и узето да би некеме било дано.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Али те ствари никад нису враћене оним људима којима припадају?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Поменули сте у једном тренутку и домаће животиње које сте сакупљали или се мени учинило?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, спомињо јесам али нисам их ја скупљо, то су други скупљали.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Хвала. Док сте били затворени у машинском парку, да ли је неко улазио у ту просторију и како вам се обраћао, да ли вам се уопште обраћао?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, кажем улазили су ти који су били тамо чувари, мени директно се нису обраћали али неком би се обратили, нешто питали, некога би и ударили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да будемо јасни, на који се мисли, да ли на 10., пошто је два пута био затваран, за који период питате?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Овог пута питам за 10., не, не, заправо питам за 17. дан пре минског поља.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Ту кад смо сједили на клупама у парку?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, није то било директно обраћање, то је више овако било не знам вријећање, малтретирање, понеко је добио и ударац.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како су мештани Срби били обучени кад сте их виђали, било кога, у било којој ситуацији?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па углавном су били обучени у униформама Југословенске армије резервног састава, е сад можда је неко од њих имао и ову маскирну, али баш се не сјећам ко ако је неко имао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да је кроз село ишао неки мештанин који је ударањем у бубањ нешто обавештавао мештане и преносио им неку поруку?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се тога.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте Ви двориште задруге напустили пре или након што су мештани изведени из тог дворишта и одведени у минско поље?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, они су већ кретали кад сам ја издвојен.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А како су та наоружана лица која су их изводила, како су била обучена?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па као што сам већ споменуо нису били оно сви у истом оделима, различито су били обучени.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли су међу њима била и лица која су била у маскирним униформама и некако се издвајала од осталих?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Јесу, сигурно да јесу.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да су мештанима издаване неке пропуснице за кретање кроз село?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И где су ти мештани те пропуснице добијали?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па морали су ићи тамо гдје је био формиран штаб или заповједничко мјесто или већ нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то било?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па не знам, ја мислим да је било у овој кући прва што је кад се уђе у село покрај опћине, тај човјек је у

Аустрији или Њемачкој, да је у његовој кући било штаб или како се већ то звало и тамо се морало ићи, тамо је била и полиција и заповједно мјесто, тамо се морало ићи по пропуснице, а тамо је била и вјероватно нека од просторија гдје су испитивали тих првих дана прије него што су их пребацили овамо покрај, у опћину.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте неког од оптужених виђали након свих ових догађаја током 1992. године, пошто кажете да сте Ловас напустили почетком 1993., да ли сте неког од њих виђали у селу и у којој улози? Да ли знате које су послове радили након свега овог?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па виђо сам их, видео сам и Крњајића и Девчића, све те сам виђо, али коју су улогу обављали не знам. Мислим да је Крњајић био у тој полицији формираној, али опет.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим на овај први састанак, кад сте рекли знате да је неко се обраћао вама мештанима, па да ли је тај реко шта је то сад, која је то нова ситуација, објаснио ко је ко?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Ако дозвољавате приговор на ово питање, већ је сведок одговорио да не зна да ли се неко обраћао и шта је рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекао је могуће да је био на том скупу, не зна да ли је то Љубан Деветак, али да се неко обраћао рекао је да јесте.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Али се изјаснио да не зна о чему је говорио тај неко, већ је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја заиста не могу сваки детаљ да пратим, уколико је сведок рекао.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да ће свима бити јасније ако га поново питамо, да ли се сећате да ли је неко у обраћању рекао шта се сад догађа у селу, шта ће убудуће бити у селу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Детаља као што сам рекао не сјећам се, у којем циљу, али било је вјероватно у том циљу да нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довршите.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Било је то да једноставно да се схвати да је сад дошло до промјена и да више неће бити онако како је било, јер кажем не могу рећи да се Љубан Деветак обратио, ја њега до тада нисам познавао, тако да не знам ко се обратио, а точно

детаља, то је било 1991., ви сте били у страху за свој живот, не могу се ја сјећати ријечи шта ми је ко реко, ја сам мислио како ћу остати жив, а не шта је точно ко реко. Сигурно да није реко да смо добро дошли.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је и сетили сте се имена овог Миге Миодрага Новаковића.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Где се он налазио кад је убијен Јосип Рендулић?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па он је исто био с њима тамо, да ли га је туко, то сам већ у једној истрази рекао невезано за ово, можда га је и он тукао, не знам, али је био са овом двојицом другом која су дошла, није дошао самном и са овом двојицом што су мене довели, него је дошо са другом двојицом.

НАТАША КАНДИЋ: А ко одводи Јосипа Рендулића иза куће?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Двојица су га одвела иза куће и убила, да ли, мислим да је и Миодраг с њима ишао кад су га одвели, а ко је убио не знам, јел ми нисмо видјели, само смо чули пуцњеве.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је, шта је било са телом?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то је накнадно ваљда пар дана или дан-два после тога покупљен.

НАТАША КАНДИЋ: Нисте Ви скупили?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не, нисам ја.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте нам браћу Дарка и Жељка, да ли знате о томе ко је њих довео из куће, довео до месне заједнице где су?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не знам, вјероватно нетко од добровољаца да их је довео, а по чијем налогу не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Не знате ништа о томе?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, не знам по чијем налогу.

НАТАША КАНДИЋ: Када 18. ујутру Вас Петроније издваја да идете, шта се догађаја са другим људима, ко издваја те људе који онда иду у минско поље?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па сви су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били присутни у том моменту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па сви су они одведени на минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, господине Балићу, морамо да будемо прецизни шта сте Ви видели, шта сте чули, кажете 18.10. Петроније Вас тамо издваја, неки Вас други воде.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Није он мене издвојио прије, него кад су већ, кад се почело кретати на минско поље, већ су кренули, неки су већ кренули, ја сам сједио овамо у другом-трећем реду не сјећам се, већ су неки кренули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи моменат пред покрет Ви сте издвојени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Ја прво питам за горе где се Ви налазите да ли сте Ви ту кад неко каже, овим осталима који су са Вама, «сиђите доле идете не знам у неку акцију претреса», јесте присутни, јел видите некога, јел видите како излазе ти људи други притворени?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислите ово 18.-ог или оно прије?

НАТАША КАНДИЋ: Да, да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: 18.-ог?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па то је било вани на клупама, није било на спрату, доље вани.

НАТАША КАНДИЋ: На клупама, и кога Ви видите од локалних Срба доле? Молим вас, већ је давно утврђено да је.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Некога од домаћих? Па не сјећам се да неко од ловаских Срба да је био, некога је било присутнога, да ли је доље био па је наредио или је горе био тамо у тој кухињи.

НАТАША КАНДИЋ: А колико људи ту кренуло одатле?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: На минско поље?

НАТАША КАНДИЋ: Да.

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, практички скоро сви, не знам да ли је још неко осим мене издвојен па да је некуд одведен, али ови остали су скоро сви кренули, значи ако их је било, не знам, шездесет – седамдесет, 95% је њих одведено, значи можда је још један или двојица издвојени из неког разлога.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли Ви видите како крећу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Како, у групи?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У колони по један.

НАТАША КАНДИЋ: У колони?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А ко води ту колону, јел видите?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па неко од тих добровољаца је први и онда је изашо ван и ови су људи почели излазити, а ко је од Хрвата од Ловашћана био, не знам ја ко је први кренио, како је ко сједио.

НАТАША КАНДИЋ: Још једном, да ли видите некога кога познајете Ви ту?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Мислите од.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим не од оних који су у колони од Хрвата, од ових који су на неким позицијама који имају неку власт у селу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, не, мислите од Хрвата ко је био на власти?

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, не, од Срба?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Од Срба да су водили? Не сјећам се.

НАТАША КАНДИЋ: Ту испред?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се да ли је неко водио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли нешто знате, да ли сте Ви ишли на неки рад, на брање кукуруза?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не, ја сам углавном, кажем, ишо ово те ствари по кућама товарио. На брање кукуруза нисам ишао и остало.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате да ли су неке ствари ношене у неку кућу?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Не сјећам се точно, вјеројатно да јесу, а да ли код кога, не сјећам се то код кога је ношено, ако је и ношено, сигурно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте, шта је било са кућама Хрвата који су или убијени или нису били у селу у том тренутку?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па те куће су практички опљачкане, девластиране, однето је све вредније се из куће носило.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је неко улазио, запоседао те куће?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: Па, касније да, али не одма, касније.

НАТАША КАНДИЋ: У том тренутку?

Сведок ЈОСИП БАЛИЋ: У том тренутку тих дана се не сјећам да је неко ушао у нечију кућу.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли тужилац додатних питања? Нема. Има ли још неко неких? Нема нико ништа.

То је све што имам да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала Вам господине Балићу што сте дошли да сведочите у суд у Београду. Можете да идете, а за трошкове тамо у Служби за сведоке ћете регулисати. За који? За следећи период, па ја да вам дам сад унапред јер стално се дешава

отказују се, те овај не може да дође, па сад после да вам ја дам да вас све зовем телефоном и обавештавам.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 38 минута и биће настављен дана:

28.09.2009 године са почетком у 09 часова и 30 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА